Vocea lui o ajută să-și păstreze speranța...

Cântărețul *de la* Auschwitz

HISTORICAL FICTION

Autoarea bestsellerului *Familia de la Auschwitz*

SHARI J. RYAN

TRADUCERE DE ALINA BÂLTÂC

LEDA BAZAAR

SHARI J. RYAN

Cântărețul *de la* Auschwitz

Traducere din limba engleză și note de
ALINA BÂLTÂC

LEDA BAZAAR

PROLOG

ELLA

Septembrie 1943
Auschwitz, Polonia

VÂNTUL ÎȘI SCHIMBĂ DIRECȚIA, IAR DUHOAREA ÎNȚEpătoare de transpirație și carne arsă mă sufocă. Stomacul mi se strânge, dându-mi senzația de gol adânc, dar tot se revoltă. Strigătele tăioase ale responsabililor de baracă – servitori supuși ai SS-iștilor – reverberează prin ansamblul impunător de clădiri din cărămidă roșie și brună care ne înconjoară. Mă găsesc în mijlocul unui nesfârșit rând de prizoniere palide și cu aspect bolnăvicios care arată exact ca mine. Stau tremurând în uniforma mea zdrențuită, cu dungi albastre, vlăguită de malnutriție și încercând în zadar să ignor gustul amar de pe limbă.

Sunt suficient de puternică să rămân în picioare. Trebuie să rămân nemișcată, deși noroiul cleios mă trage parcă de picioare, iar marea de corpuri scheletice care se leagănă se înghesuie prea aproape de mine.

Numerele par să curgă la nesfârșit, câte unul pentru fiecare dintre noi, rostite pe rând, până când se termină șirul. Numărul meu răsună, urmat de următorul – biete silabe confuze. Numele sunt doar o amintire, iar nenumăratele fețe

din jur se estompează într-una singură. Îmi ridic brațul la auzul numărului meu, apoi îl las să cadă inert pe lângă corp.

O umflătură vânătă și bombată de pe capul ras din fața mea devine punctul asupra căruia îmi îndrept toată atenția în timp ce încerc să ignor sunetul femeilor care se prăbușesc în apropiere de mine când picioarele osoase le cedează sub ele ca o capitulare în fața sfârșitului inevitabil. *Nu pot să urmăresc asta! Nu te uita! Nu gândi! Ține-ți privirea înainte!* Chiar și cu ochii închiși, văd adevărul a ceea ce trăiesc. Coastele mi se freacă de materialul aspru al uniformei, iar degetele îmi sunt amorțite de cât timp le țin încleștate în pumni.

E strigat ultimul număr, iar apoi un fluierat ascuțit, care străbate aerul și-mi străpunge timpanele ca un cuțit, ne anunță că putem să plecăm. Mă așez într-un alt șir și-mi târșâi pașii înainte. Pășesc cu grijă, sperând să nu mă împiedic de gropile noroioase în care saboții mi se agață adesea. *Să nu cazi! Te rog!*

Trec pe lângă două barăci înainte să ajung la cea în care am fost repartizată. Noi, cele de la etajul al doilea, ne chinuim pe scara îngustă, ale cărei trepte scârțâie și se curbează sub greutatea noastră. Pereții de lemn roși de vreme, tavanele înclinate și paturile suprapuse pe trei niveluri mă întâmpină sus, unde-mi caut locul de dormit, pe care-l împart cu alte două femei. Nu există niciun spațiu liber.

Lipsită de vlagă, mă cațăr într-un loc îngust, la nivelul al doilea, și mă strecor între două femei care zac deja fără putere pe salteaua subțire și umplută cu paie pe care o împărțim. Cu pătura mea aspră de pânză, mă înfășor strâns, sperând că o să mă protejeze de plosnițe și de păduchi. Nu pot decât să încerc să mă conving că e curată și că mă va ține în siguranță.

Responsabila noastră de baracă, Francine, o femeie înaltă, de vârstă mijlocie, cu umeri masculini, accentuați de pardesiul bărbătesc pe care-l poartă ca pe un șal, se uită în jur cu un rânjet permanent care-i deformează jumătatea inferioară a feței. Pașii ei grei, însoțiți de o furie mocnită, răsună mai puternic decât orice altceva.

— Ce e asta? mormăie Francine pe un ton autoritar.

Ar fi trebuit deja să plece spre spațiile de locuit privilegiate din clădirea responsabililor de baracă, dar e clar că este încă aici, căutând greșeala cuiva – o neglijență pe care să o poată raporta. Fiecare abatere pe care o notează îi sporește imaginea de loialitate față de SS. Saboții ei de lemn lovesc podeaua la fiecare pas, iar mușchii mi se încordează, îngroziță de ceea ce urmează.

— O eșarfă cu flori negru cu roșu lăsată pe jos, zice cu buzele țuguiate în timp ce bate darabana cu degetele pe mâneca hainei. E un obiect prețios, nu-i așa? întreabă ea cu o bucurie crudă. Doar o amintire prostească de acasă, presupun?

Răsuflu ușurată în sinea mea – nu-mi aparține –, dar tensiunea revine imediat în vreme ce aștept ce urmează…

— Este a mea, mie îmi aparține! strigă o femeie. N-am vrut să…

— Ce păcat! replică Francine, lăsând să-i scape un oftat teatral, înainte de-a sfâșia încet și meticulos materialul în două.

Îmi apăs pumnii peste urechi, încercând să înec zgomotul pedepsei care se apropie. Cu ochii strânși, mă forțez să cred că sunt în altă parte și că nu ascult țipetele de durere ale colegei mele de baracă.

Podeaua se cutremură sub mine în timp ce Francine iese pe ușă, anunțând că pedeapsa s-a încheiat… deocamdată.

De o punctualitate nesmintită, al doilea gong zgâlțâie pereții, un avertisment că luminile trebuie stinse, aducându-mă

la momentul de care mă tem toată ziua: întunericul dintre reflectoarele ce mătură spațiul și umbrele lungi ale gardurilor de sârmă ghimpată proiectate pe pereții scorojiți ai barăcii nu seamănă cu nimic din ce-am cunoscut înainte de Auschwitz.

Un fundal negru mi se răsfiră în minte în timp ce valul amintirilor din această zi și din toate cele de dinainte revine în culori vii, proaspete, derulându-se ca o peliculă fără de sfârșit.

Definiția liniștii aici e formată din gemetele prizonierelor, scârțâitul paturilor de lemn și ploaia constantă pe acoperișul vechi – o simfonie a suferinței.

Respirând tremurător, îmi cobor pumnii de pe urechi și mă întorc pe o parte, trăgând bucata aspră de material până la bărbie. Afară, vântul șuieră, apoi ploaia se oprește, iar un fel de fâșâit surd umple aerul.

Inima bate de să-mi spargă pieptul în timp ce zac nemișcată, prinsă în acest loc, în nopțile ce par să nu se mai sfârșească. Dar apoi… se aude un zgomot în tăcere.

Un prizonier forțat să cânte.

Cântecul se pornește slab, ca prima licărire a soarelui care răsare la orizont, alungând noaptea nesfârșită – un zumzet catifelat se strecoară prin crăpăturile ferestrelor, învăluindu-mă. Trag aer în piept, străduindu-mă să prind fiecare notă, până când melodia devine mai clară, iar linia ei blândă îmi mângâie inima frântă.

E Luka al meu!

Doar pentru vocea lui mai trăiesc acum. E suficient de aproape să-l aud, dar de neatins, cu gardurile de sârmă ghimpată care ne despart în adâncul de la Auschwitz. *Încă e în viață. Asta contează. Am mai trecut peste încă o noapte aici.*

În ciuda chinului pe care-l îndurăm cu toții aici, vocea lui Luka izbutește cumva să sfideze deznădejdea din jurul

nostru, dăruind alinare și speranță, chiar și cu deteriorarea tot mai evidentă a glasului. E ca și cum viața lui depinde de fiecare cuvânt…

Cerul e-ntunecat și plumburiu,
dar dincolo de nori e cer senin, albastru viu.
Zile frumoase-or să mai vină iar,
curând, pentru noi doi în dar.

Dacă vocea lui ar fi o înregistrare, aș putea să cred că e zgâriată – efortul cu care rostește versurile, asprimea ce însoțește aproape fiecare cuvânt… Ceva nu e-n regulă.

Păstrează-mă în visul tău,
Și voi veni…

Un pocnet surd sfâșie aerul. Cântecul se oprește la mijlocul cuvântului, înecat de urletul brusc și sfâșietor de durere al lui Luka. Apoi rămâne doar tăcerea…

Nu pot să clipesc, să respir sau să mă mișc. Trupul pare că mi-a înghețat în timp ce aștept ceea ce urmează. Sau e acesta…

Sfârșitul?

UNU

ELLA

Mai 1940
Varșovia, Polonia

ÎMI ÎNCLEȘTEZ DEGETELE PE GHIDONUL BICICLETEI ÎN timp ce străbat drumurile liniștite, înguste și șerpuitoare, de la marginile pustii ale străzii Leszno, din cartierul evreiesc din Varșovia. Magazinele goale, ferestrele sparte și gunoaiele împrăștiate dau senzația unui loc abandonat, dar lucrurile nu stau deloc așa. Acum soldații germani pândesc peste tot în Polonia, și o fac încă din septembrie anul trecut, când Wehrmachtul – forțele armate unite ale Germaniei – ne-a invadat țara. Totuși, prezența lor e mult mai puternică în cartierele evreiești, iar dorința de control neîncetat le sporește de la o zi la alta.

E greu de zis dacă locuitorii sunt închiși în case, ascunși sau au părăsit Varșovia. Încerc să nu mă tem de soldați, dar aceștia pândesc prin cine știe ce locuri lipsite de însemnătate doar ca să stârnească paranoia, apoi ies la iveală ca niște creaturi întunecate dintr-un coșmar, cerând acte de identitate.

Cum am nouăsprezece ani și sunt fiica unui băcan polonez catolic, îmi petrec bună parte din vreme lucrând în prăvălia familiei noastre. Puținul timp liber pe care îl am

nu mi-a permis să vizitez acest cartier de când au intrat în vigoare legile segregării și tăierile de rații, iar interdicțiile de circulație au început să sufoce orașul. Totuși, lucrând la băcănie, în timp ce șiruri nesfârșite de clienți vin și pleacă, aud rostite în șoaptă povești despre viața de acolo… despre bătăile în public și arestările pentru lucruri mărunte, precum faptul de a pune la îndoială cuvântul un soldat german. Cu toate astea, nimic nu se compară cu a vedea totul de aproape. Străzile erau odinioară pline de viață – căruțe trase de cai, librării și vânzători ambulanți care ofereau ziare și produse proaspete. Acum, sunt aproape pustii.

Chiar și aerul e stătut, fără niciun strop din mirosul de produse de patiserie sau flori proaspete, arome care odinioară învăluiau cartierul într-o căldură primitoare. E un oraș diferit în inima orașului nostru. *Acești oameni… sunt ca noi*. Suntem cu toții polonezi. Și totuși, în ochii Wehrmachtului, evreii sunt cei pe care-i disprețuiesc cel mai mult.

Am venit aici la rugămintea tatei ca să-i duc un pachet cu pâine unei evreice, fostă vecină și prietenă a părinților mei. A spus că nu se simte bine, dar, când a deschis ușa, trupul ei slăbit și ochii stinși mi-au spus mai mult despre foame decât despre boală. Toată Varșovia suferă din cauza lipsei de alimente, însă populația evreiască e silită să supraviețuiască cu jumătate din rațiile noastre.

Pustietatea din jur îmi smulge inima din piept în timp ce mă îndrept spre drumul principal, dar un val de agitație din apropiere îmi distrage atenția. Strâng frâna bicicletei și-mi las picioarele pe pământ, încercând să-mi dau seama de unde vine zgomotul.

O melodie plutește de după colț, purtată de o voce plină de suflet care interpretează un cântec înălțător. De foarte

mult timp nu am mai auzit pe nimeni cântând pe străzile din Varșovia. Curiozitatea mă împinge să o iau pe o stradă laterală, cu roțile scârțâitoare ale bicicletei răsunând între zidurile clădirilor. Mă uit după colț înainte să intru în piață și văd un grup de oameni.

— Vă rog, aveți ceva mâncare de dat?

Întrebarea străpunge muzica și mă face să tresar. Până acum nu am observat-o pe bătrâna cu baticul negru tras pe cap și legat sub bărbie. Stă jos, sprijinită de clădire, și mă privește atent. Ochii ei cer mai mult decât o fac cuvintele, iar inima mi se frânge când îmi dau seama că nu mai am nimic să-i ofer.

— Îmi pare foarte rău! murmur, cu gâtul uscat, continuând să pășesc spre piață.

Ar trebui să fac ceva! Trebuie să existe ceva! Schimbarea bruscă dintre imaginea a ceea ce pare a fi bunicuța cuiva, înfometată, și un șir de fluierături ce sfâșie aerul mă amețește.

Mă apropii de mulțime și mă strecor într-un colț, lângă o clădire. Un cuplu în vârstă trece pe lângă mine, iar bărbatul e vizibil agitat.

— Băiatul ăla caută beleaua cu lumânarea. Și toți cei care îl ascultă la fel. Ultimul lucru de care avem nevoie aici e o adunare.

— E doar un cântec, îi răspunde femeia.

— N-o să treacă mult și-o să ni se interzică și să cântăm, spune bărbatul, punând capăt discuției.

Nu am auzit ca adunările publice să fie o infracțiune, dar regulile sunt diferite în cartierul evreiesc.

O clipă, sunt cuprinsă de dezamăgire, crezând că am ratat frumoasa interpretare, dar, când aplauzele se sting în tăcere,

o armonie minunată se înalță și mă învăluie, trimițându-mi un fior pe șira spinării.

Cum să nu încep eu să suspin?
Mă-ntreb mereu de ce-i mai plin
de-atâta rău acest pământ,
de parcă totu-i frânt de vânt.

Curând vom găsi un drum spre zâmbet și-a iubi,
iar soarele mai cald ca-n orice vis apus va străluci.
Și iar vom fi, cum am mai fost,
liberi și-întorși la-al vieții rost.

Vocea lui – atât de pură, de lină și desăvârșită! Parcă ar cânta din suflet. Vocea lui trimite parcă prin mine scântei pâlpâitoare, aducându-mi un zâmbet pe buze și lacrimi în ochi. Mulțimea se mișcă, oferindu-mi posibilitatea să arunc o privire asupra bărbatului din mijlocul său. E tânăr, mai tânăr decât ai crede ascultându-l, dar poate un pic mai în vârstă decât mine. Și zâmbește – un zâmbet molipsitor. Acum nu mai zâmbește nimeni, dar aici… oamenii o fac.

— Uită-te la ei! murmură un bărbat în germană, înghiontindu-și tovarășul.

Al doilea bărbat pufnește.

— Oamenii ăștia nu știu când să tacă.

— Ar trebui să-i reamintim, spune primul, bătând cu degetele în tocul armei.

Mă uit în stânga la cei doi soldați, observându-le licărul malefic din ochi.

Amândoi râd de parcă omorârea unor oameni nevinovați ar fi o glumă. Continuând să mă uit la ei uimită, observ cum unul întinde mâna spre fluierul atârnat de gât. Inima începe

să-mi bată năvalnic, iar căldura mă străbate în timp ce-mi schimb greutatea pe bicicletă și pornesc înainte, ieșind din colțișor. Mă îndrept direct spre mulțime.

— Pardon! spun iar și iar, avertizând oamenii că trec.

Fluierături ascuțite spintecă aerul, în timp ce comenzile în germană răsună tare în piață. Piatra cubică scrâșnește sub roțile bicicletei, iar eu îmi târșâi picioarele peste dărâmături ca s-o opresc înainte să mă izbesc de bărbatul care cânta și de căciula lui, așezată la picioare, plină cu monede de un cent. În spatele meu și în jur se iscă încăierări și toți se împiedică încercând să fugă, dar sunt prinși între prea mulți oameni, în timp ce soldații germani se apropie, răspândind teroare în jur.

— Toți evreii să rămână pe loc! strigă un soldat.

Cântărețul poartă un pardesiu negru, descheiat, peste o cămașă albă, pantaloni închiși la culoare și bocanci negri, uzați. Banderola albă cu Steaua lui David contrastează puternic cu materialul închis la culoare. Toți sunt marcați astfel. Inima îmi bate cu putere în timp ce mă uit în jur, prinsă între frică și instinct. *N-ar trebui nici măcar să mă gândesc ce-aș putea face ca să ajut*… N-am nimic de oferit nimănui. Dar vocea lui – speranța încăpățânată pe care o poartă – mă îmboldește. Înainte să mă pot opri, las bicicleta jos și sar într-o parte.

De ce fac asta? Ideea răsună cu putere în timp ce alerg spre cântăreț.

— Fugi! îi șoptesc.

Cântărețul ezită o fracțiune de secundă, iar în clipa aceea privirile ni se întâlnesc. Ochii lui umbriți, căprui, cu irizații albastre și încadrați de gene întunecate, îmi taie respirația. Privirea pe care o schimbăm, intensă și plină de neîncredere, spune totul fără cuvinte.

— M-ai auzit? șuier, prinzându-i banderola, pe care i-o rup de pe mânecă, apoi înșfăcându-i pălăria plină cu monede și împingându-i-le pe toate în piept. Du-te!

Îmi întorc capul brusc, căutând în toate direcțiile dacă cineva a văzut gestul meu sfidător, dar, cum toți fug în toate părțile, nu cred că era vreunul atent la noi. *La noi?* Ce m-a apucat? Privirile ni se mai întâlnesc pentru o clipă efemeră, vibrând de o atracție inexplicabilă, precum și de nevoia de-a dovedi că umanitatea încă mai există printre noi. În cele din urmă, o ia la fugă, strecurându-se printre ceilalți.

Fluierăturile devin și mai puternice în vreme ce strâng ghidonul bicicletei și sar înapoi pe ea, întorcându-mă pe piatra cubică pentru a părăsi locul.

— Tu, oprește-te! strigă un soldat, arătând spre cântăreț.

„Continuă să fugi", asta vreau să-i strig.

Prind viteză pe bicicletă și trec prin agitația care se risipește, întrebându-mă de ce ar rămâne cineva și ar face ce i se poruncește, în timp ce alții au fugit să se ascundă. Fluierăturile răsună din nou, mai puternice și mai stridente.

— Evrei, aliniați-vă!

Chiar au de gând să-i pedepsească pe oamenii ăștia doar pentru că stăteau împreună în piață?

Ambii soldați țin strâns în mâini puști de asalt, iar un fior rece îmi inundă venele, simțind cum inima îmi bate cu furie. Pe măsură ce mă apropii de spațiul dintre soldați și grupul de evrei care tremură, las în mod deliberat roata din față să se agațe într-o adâncitură dintre pietrele cubice și cad de pe bicicletă. Mișcarea e bruscă, dar funcționează. Mă prăbușesc cu putere pe stradă. Durerea îmi țâșnește prin gleznă, ascuțită și usturătoare, dar nu-mi permit să zăbovesc asupra ei.

Poșeta îmi cade din coș și tot ce e înăuntru se împrăștie pe jos. Scot un țipăt și-mi prind glezna, iar tonul vocii mele le atrage atenția soldaților germani, care se îndreaptă spre mine, cu fețele lipsite de expresie.

Arunc o privire într-o parte și văd cum evreii se strecoară încet, mișcările lor disperate fiind ascunse de agitația tot mai mare. Mă cuprinde o ușurare profundă, dar e repede înlocuită de greutatea a ceea ce tocmai am făcut. Tremur, nu din cauza durerii, ci pentru că-mi dau seama că tocmai am făcut un gest de rezistență.

— N-ar trebui să fii aici, îmi spune unul dintre soldați cu o voce aspră, ridicându-mă în picioare.

Nu port banderola albă cu Steaua lui David pentru că nu sunt evreică, iar părul meu blond și ochii albaștri îi fac pe oameni să mă creadă de origine poloneză. Uneori pare că mă pot mișca mai liber decât majoritatea, dar nu există nicio îndoială în privința urii pe care acești soldați germani o nutresc față de toți polonezii.

Totul în mine vrea să riposteze și să le strige-n față că nu sunt decât niște ticăloși înarmați. Ar trebui să am dreptul să fiu oriunde doresc. La fel și evreii din oraș. Ăsta e căminul *nostru*.

— M-m-am rătăcit, mă bâlbâi, și-mi duc mâna spre glezna rănită, încercând să par cât mai vrednică de milă. Toate fluierăturile alea… m-au speriat.

— Așa, deci? Te-ai rătăcit? întreabă unul dintre ei, în timp ce toți ceilalți izbucnesc în râs.

Inima bate de să-mi spargă pieptul în timp ce mă întreb dacă-mi vor crede minciuna. Și ce se va întâmpla dacă nu…

DOI

ELLA

ÎMI RIDIC OCHII ȘI PRIVESC PRINTRE GENE SPRE SOLDAții germani, rușinată de comportamentul meu prefăcut, de domniță la ananghie.

— Poftim, lasă-mă să te ajut, domnișoară!

Unul dintre ei mă ajută să mă ridic în picioare, iar celălalt îmi adună lucrurile din poșetă, le pune la loc și ridică bicicleta.

— Ai nevoie de-un doctor?

— Vai, nu… sunt bine! Vă rog, trebuie să ajung acasă! Mă așteaptă tata, spun, scuturându-mi mâinile de rochie înainte să prind ghidonul.

— Ce-ar fi să te ajut eu să ajungi acasă? se oferă unul dintre ei.

Doamne… Cine ar accepta o astfel de propunere? Trebuie să-și fi pierdut mințile. Ideea ca un soldat german să mă însoțească acasă… e de neconceput. Clatin din cap și-mi dau părul după urechi.

— Tatăl meu mă așteaptă și am întârziat. Mă descurc să ajung singură acasă.

Împing bicicleta înainte și pornesc pe lângă ea, având grijă să-mi exagerez șchiopătatul.

Toți evreii au reușit să părăsească piața. *Slavă Domnului!* Trag adânc aer în piept, știind că au scăpat cu toții de soldați

și sunt în siguranță. O iau pe drumul principal spre casă, cu inima bătându-mi cu putere în piept, pricepând ce tocmai am făcut. Ce-am riscat pentru un străin.

Nu e prima dată când mă gândesc să sfidez legile germane, dar e prima dată când ceva mă împinge până aici. Până azi, am încercat să-mi văd de treburile mele în afară de-a livra câteva „pachete" prietenilor părinților mei, dar nu în cartierul evreiesc. Firește, mi-am exprimat neputința în fața a nenumărate persecuții care au loc peste tot în jurul nostru, doar ca să fiu întâmpinată de avertismentele ferme ale părinților mei în privința pericolului.

Indiferența nu-i o opțiune când atât de mulți suferă, și nu sunt singura care simte asta, mai ales că evităm să discutăm despre faptul că tatăl și fratele meu ies pe furiș în fiecare noapte ca să „ajute" alți cetățeni. Le-am cerut de nenumărate ori să mă alătur lor, dar eu sunt „o tânără respectabilă și trebuie să respect legile", după cum îmi spun ei. Și totuși, iată-mă, provocând o diversiune care m-ar putea costa libertatea care mi-a mai rămas! *Totuși, aș face-o din nou dacă ar fi nevoie*. Poate că m-am săturat să fiu „o tânără respectabilă".

Acum, că sunt departe și piața nu se mai vede, mă opresc și mă aplec peste ghidonul bicicletei, strângându-mi pieptul ca să-mi recapăt răsuflarea înainte să continui. Soldații aceia par să-și găsească prea multă mândrie în a umbla de colo-colo și-a tortura oameni nevinovați. E limpede că intenția lor era să le răpească și ultima fărâmă de bucurie pe care unii dintre evrei au găsit-o în seara asta ascultând acea muzică frumoasă.

Brute! Toți sunt niște brute care vor să ne fure orice urmă de curaj.

Îmi continui drumul spre casă, în timp ce o amintire trecătoare a cântărețului îmi fulgeră prin minte. Talentul și

farmecul lui, de neegalat, comparativ cu tot ce am văzut până acum. Dar tot ce era frumos la el a fost umbrit de frica din ochii lui când soldații au început să-și strige amenințările.

Am luat o decizie pripită încercând să-l ajut, dar a fost pentru că le aducea bucurie altor oameni, ceva extrem de rar în ultima vreme. Reacția mea impulsivă a apărut într-o fracțiune de secundă, fără să mă gândesc la consecințe. Soldații ar fi putut să mă aresteze. *Dar n-au făcut-o.*

— Domnișoară?

Cuvântul rostit în șoaptă îmi atrage atenția înapoi pe stradă, unde găsesc pe cineva stând în umbra ascuțită, piezișă, a clădirii.

Mă mișc mai repede.

— Așteaptă, te rog, așteaptă!

Vocea lui… sunetul. Vorbește la fel cum cântă.

— De ce m-ai salvat?

Pare nedumerit, chiar îngrijorat.

Ezit și arunc o privire peste umăr, găsindu-l pe cântăreț cu o mână pe inimă și cu cealaltă strânsă pe căciulă. După ce mă asigur că nu e niciun soldat în apropiere, îmi împing bicicleta pe strada întunecată, spre bărbat.

— Tu ești cântărețul! rostesc cu uimire.

Fac un pas mai aproape, alăturându-mă lui în umbră, unde-l pot vedea mai bine. E înalt și suplu, cu bucle închise la culoare și lejere, care-i încadrează ochii. E… uluitor de atrăgător!

— Eu… eu sunt doar o fată care a căzut prostește de pe bicicletă, mă justific.

— Prostește, repetă el. Așa să fie? Zâmbește ușor și ridică dintr-o sprânceană, apoi mă întreabă: Ești rănită?

Văd cum o licărire de lumină i se ivește în ochi, dezvăluindu-i sufletul. Omul ăsta e un străin, iar eu n-ar trebui să stau pe o stradă pustie cu cineva pe care nu l-am mai întâlnit.

— Ah… oh, Doamne, nu, sunt bine! îi răspund.

— A fost o căzătură destul de serioasă! remarcă el.

Se pare că mi-am jucat rolul bine. Corpul meu cu siguranță așa crede.

— Serios, o să fiu bine, dar îți mulțumesc că te-ai interesat de mine!

Oare asta face? Doar se interesează de mine? Parcă sunt o fată tânără și îndrăgostită în fața unui străin.

— Cum ți-aș putea mulțumi?

— Nu e nevoie, stai liniștit!

— Nu fi atât de modestă! spune el, iar cuvintele îi sunt tăioase și neașteptate. Nimeni nu face nimic gratis în zilele noastre.

— Modestă? ripostez. E o crimă să ajuți pe cineva?

— Când glezna îți sângerează prin șosetă, s-ar putea să fie.

Mă uit în jos, la picioare, și-mi văd șoseta albă, care-mi ajunge până la gleznă, îmbibată în sânge. El se lasă pe un genunchi, își pune căciula jos și-mi trage șoseta mai jos. Părul închis la culoare și răvășit îi flutură în adierea vântului în timp ce se uită în sus la mine.

— Nu arată bine. Ar trebui să te pansez…

— N-am nimic…

— Trebuie să ai ceva în geantă, zice el, ridicându-se.

Îmi ia bicicleta din mâini și o sprijină de zidul de cărămidă din spatele lui, apoi scoate geanta din coșul din față.

— Am auzit că femeile țin o întreagă farmacie într-o gentuță.

Deschide geanta și rămân surprinsă de îndrăzneala lui – bine, și un pic amuzată.

Clatină din cap.

— Ia să vedem… o batistă și două agrafe de păr.

Le scoate din geantă, pe care mi-o dă înapoi, și se lasă din nou pe un genunchi ca să se ocupe de gleznă. Pieptul mi se strânge când înfășoară cu grijă materialul peste rană. Mâinile lui sunt sigure, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

— Sunt mai mult decât capabilă să am grijă de mine, îi spun pe un ton ezitant.

— Văd bine, îmi răspunde și el, ignorându-mi afirmația în timp ce prinde batista cu cele două agrafe și-mi trage șoseta la loc.

Gestul lui blând mă tulbură într-un mod inedit, dar plăcut.

— Gata! Ca nouă!

Se scutură ușor în timp ce se ridică.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc larg, iar o roșeață caldă îmi inundă obrajii.

— Ei bine, se pare că acum am eu un motiv să te răsplătesc pentru bunătatea *ta*?

— Nu-i nevoie, spune el, iar gropițele i se adâncesc.

— O, nu fi atât de modest! ripostez, întorcându-i replica.

Zâmbetul îi pălește în vreme ce se joacă cu împletitura lejeră care-mi atârnă pe umăr.

— Aș putea măcar să te conduc acasă?

— Și dacă locuiesc în capătul celălalt al orașului? Ai merge toată noaptea.

— Nu contează, pentru că m-aș asigura că ajungi acasă în siguranță.

Numai că evreii au interdicție de circulație care începe la ora șapte seara, adică în mai puțin de-o oră. Chiar și fără banderolă, actul lui de identitate ștampilat cu litera „E” l-ar da de gol. Dacă soldații l-ar prinde afară după stingere, l-ar aresta pe loc.

— Nu locuiesc prea departe de aici.

Nu-i accept propunerea, dar nici n-o resping.

Ia bicicleta de lângă zidul de cărămidă și începe să meargă cu ea pe partea dreaptă, eu fiind în stânga.

— Vocea ta – n-am mai auzit așa ceva. Îmi amintește de Fred Astaire. Ai cântat toată viața?

Inspiră adânc și-și ține respirația vreme îndelungată înainte să expire.

— Păi, ca să nu fiu prea modest pentru această discuție, îți mulțumesc pentru cuvintele frumoase, și da, am cântat toată viața, dar mai ales în dormitorul meu. Când tata și bunicul și-au pierdut locurile de muncă, a trebuit să ajut. Nu credeam că o să cânt prea mult pe stradă, dar o să continui să o fac până când ceilalți o să se sature de mine.

Mergem în tăcere, în timp ce mintea îmi e plină de sute de întrebări, iar pulsul îmi bate cu fiecare pas dureros înainte.

— Acum e rândul meu să-ți pun o întrebare. De ce m-ai salvat?

Ezit, pentru că totul s-a întâmplat extrem de repede.

— Soldații germani… i-am auzit vorbind. Spuneau lucruri îngrozitoare și făceau glume despre a-i alinia pe toți evreii… Voiau să-i terorizeze pe toți. Se impunea să fac asta, adaug, ridicând din umeri.

Se oprește din mers, așa că mă opresc și eu și-l descopăr privindu-mă cu uimire.

— Cu câteva săptămâni în urmă, Reichul a impus noi legi care interzic adunările publice mari în comunitățile evreiești. N-aș spune că mulțimea de azi din piață era mare și nici că a creat probleme, dar nu eu fac regulile.

— Va trebui să încetezi să mai cânți? îl întreb, uitându-mă în sus la el și observându-i disperarea din ochi.

Clatină din cap și-și îndreaptă umerii.

— Nu, nu! Ar trebui doar să fiu mai atent la mulțime, cred.

— Toți vor să te audă cântând. Cine i-ar putea învinovăți?

Obrajii i se înroșesc în timp ce-și stăpânește un zâmbet, dar acesta dispare la fel de repede când se încruntă.

— Ai fi putut să ai probleme cu soldații ăia azi. Dacă te săltau?

Îmi plec privirea și-mi apăs mâna pe piept.

— N-au făcut-o.

Sunt aproape să scot un oftat adânc.

— Data viitoare s-ar putea să nu te mai lase să pleci.

Înainte să apuc să răspund, o voce răgușită spintecă aerul:

— Voi doi! Opriți-vă și prezentați actele!

Icnesc și mă întorc brusc, văzând doi soldați apropiindu-se de noi pe o motocicletă cu ataș. Preț de o fracțiune de secundă, nu mă mai pot mișca, în vreme ce mintea mea analizează fiecare opțiune de scăpare, dar nu e timp. Îi smulg bicicleta din mâini.

— Urcă! șoptesc cu o voce tremurătoare.

Au venit după noi?

Cântărețul își aruncă piciorul peste șa, în timp ce eu mă cațăr în coșul metalic din față. Mâinile lui îmi cuprind șoldurile, ajutându-mă să-mi păstrez echilibrul. Căldura atingerii sale mi se răspândește prin corp, adăugând încă un strat de șoc haosului.

— Acum, pornește! strig printre gâfâieli.

Vântul îmi înțeapă fața, iar pulsul îmi bubuie în urechi în timp ce ne smucim înainte.

Îmi încleștez și mai tare mâinile pe coș în timp ce inima îmi bate ca nebuna, în același ritm sacadat cu al săriturilor peste fiecare piatră cubică. Nu m-am mai purtat atât de

nesăbuit de când eram o fetiță curioasă care căuta cei mai înalți copaci în care să se cațăre, cu speranța că într-o zi va atinge un nor. Acum, fugind spre siguranță și protecție – în încercarea de-a scăpa de inamic –, parcă întind din nou mâna spre înaltul cerului.

Strada se răsucește în curbe strânse, iar bicicleta se clatină sub noi.

— Ține-te bine! îmi șoptește el răgușit, cu respirația tăiată.

Pentru o fracțiune de secundă, cred că am putea să scăpăm.

Apoi un huruit îngrozitor sfâșie aerul, răsunând printre clădiri. Sunt pe urmele noastre!

— Opriți-vă acum sau tragem! strigă un soldat peste zgomotul unui motor huruitor.

Arunc o privire peste umăr și văd motocicleta apropiindu-se, iar pe soldatul din ataș ținând un pistol îndreptat spre noi. Mă întorc cu fața înainte și strâng din ochi în clipa în care un pocnet ascuțit explodează din armă. Ceva îmi șuieră pe lângă ureche.

Noul meu prieten virează brusc, iar bicicleta derapează în timp ce roata din față alunecă pe piatra cubică.

Prea aproape! Mult prea aproape!

Un zgomot metalic sfârtecă aerul. Un glonț lovește cadrul, iar ghidonul tresare violent. Cântărețul meu abia mai reușește să păstreze controlul. Îmi încleștez dinții și strâng coșul atât de tare, încât metalul îmi mușcă din carne.

— O să te găsim, fată! Nu uităm niciodată o față! strigă ei.

Membrele îmi îngheață, căci știu că m-au văzut, dar poate că nici nu mai contează, fiindcă distanța dintre noi pare că se topește. Ceea ce urmează să facem ar putea hotărî dacă mai prindem ziua de mâine…

Auschwitz, 1943. Ella încearcă să nu mai audă crizele de tuse, plânsetele ori rugăciunile șoptite. Pleoapele i se îngreunează, dar atunci, ca purtată de adierea vântului, o melodie plutește prin baracă. Tânăra își întredeschide buzele într-un suspin, iar inima îi cântă de bucurie, deși i se frânge. Ar recunoaște vocea aceea oriunde…

Ridicându-se brusc în capul oaselor, **Ella** se freacă la ochi și își concentrează toată atenția asupra muzicii. Oare visează? S-a îndrăgostit de vocea lui **Luka** încă din clipa în care l-a auzit cântând pentru prima dată la colțul străzii, în apropierea casei ei, iar zâmbetul lui blând și râsul plin de veselie au fermecat-o. El a fost prima ei iubire, iar durerea despărțirii încă o sfâșie.

Este în viață! se gândește Ella. Dar, pe măsură ce speranța îi cuprinde inima, groaza amenință să o devoreze. Luka este evreu. Dacă se află aici, este în mare primejdie – chiar mai mare decât cea în care se punea ea însăși când se strecura în ghetou ca să-l vadă, pe vremea când erau în Varșovia. Dar nu o să regrete niciodată. Au înfruntat împreună fiecare zi, luptând pentru iubirea lor, știind bine unde i-ar fi putut duce.

Disperarea o cuprinde pe Ella în timp ce se străduiește să găsească puterea de a merge mai departe pentru a-l căuta pe Luka chiar și în zilele în care frigul cumplit biciuiește lagărul – în zilele în care trupul ei se simte mai slăbit ca oricând, iar prietenii îi sunt răpiți de regimul nemilos. Noaptea, ascultă cu disperare, sperând să audă vocea lui Luka, silit să cânte. Faptul că-l știe în viață, chiar dacă nu-l poate vedea, este singurul lucru care îi aduce liniște.

Până într-o noapte când, exact în clipa în care primele note tulburătoare ale vocii lui ajung la baraca ei, un strigăt furios spintecă întunericul. Muzica se oprește și nu mai rămâne decât o tăcere asurzitoare și înspăimântătoare…

O poveste sfâșietoare, dar plină de speranță, care îți va reda încrederea în umanitate și în puterea iubirii de a triumfa asupra răului. Cititorii care au îndrăgit *Tatuatorul de la Auschwitz*, *Privighetoarea* și *Moașa de la Auschwitz* vor fi copleșiți de această poveste captivantă, pe care nu o vor putea lăsa din mână.

ISBN: 978-630-361-440-3
9 786303 614403
www.edituracorint.ro
LEDA BAZAAR